

THƯƠNG TIẾC MỘT NGƯỜI BẠN

Nguyễn Kim Ngân 59

Đầu tháng 9 năm 2010, khi tôi đang du lịch tại tiểu bang Ohio, nhờ một người anh em CSB đài thọ, chú C.72, tôi có dịp đến thăm Virginia. Trên đường từ phi trường Baltimore về nhà chú C. 72, chú nói với tôi ngày mai chú bận công việc và nhờ chú Sương 62 sẽ đến đưa tôi đi chơi một ngày.

Không hiểu hồi ở TCV, tôi quen biết chú Sương vào lúc nào, vì chúng tôi cách nhau những 3 lớp. Có lẽ hồi đó anh em Hà Dừa chúng tôi rất thân quen với anh em Hộ Diêm thì phải. Cố Báu với bộ râu dài thường vào thăm chủng viện. Bạn Nhị Đẹt 59 cũng người Hộ Diêm, luôn sống sát bên tôi lúc ở chủng viện, từ nhà cơm, phòng étude đến, nhà nguyện. Sau này, bạn Nhị cùng tôi giúp xứ ở Võ Đất (1968-1970). Tôi cũng biết đến cô Tươi, em

gái thầy Nhị cũng vào Võ Đất ở một thời gian. Có lẽ vì thế mà Sương không còn xa lạ với tôi.

Sáng ngày 1/9, chú Sương lái xe đến nhà chú C.72 thật sớm để đưa tôi đi chơi. Anh em CSB gặp nhau thì cứ như những người thân quen lâu ngày, chẳng có chút gì gọi là xa lạ. Không ngờ chú đến thật sớm và cho tôi biết phải đi chơi ở đâu. Thẳng tiến đi Maryland và Pennsylvania. Chú Sương vẫn tròn trịa, bầu bĩnh, vui vẻ, hoà đồng như thuở nào. Chú chuẩn bị thật chu đáo. Ngồi trên xe, chú đã có trước mặt một tờ giấy in lộ trình đi từ đâu đến đâu, dài bao nhiêu miles, bao nhiêu giờ. Hết sức khoa học. Chú còn mang theo máy ảnh để ghi lại hình lưu niệm. Biết bao nhiêu điều tâm sự giữa hai người bạn lâu ngày gặp nhau trên lộ trình dài. Anh em Sao Biển lúc nào cũng có chuyện để nói mỗi lần gặp nhau. Lâu quá tôi cũng quên chúng tôi đã tâm sự những gì. Tôi xin gửi lại cho anh em một bài viết của tôi đăng trên nội san “Dấu chân Sao Biển”, năm 2011, để các bạn hiểu thêm.

“Xin cảm ơn chú Sương 62, người bạn tôi vừa gặp lại sau hơn 40 năm xa cách. Chú Sương đã vì tình nghĩa bạn bè xin nghỉ vacation một ngày để đón tôi lúc trời còn mờ hơi sương vào sáng sớm và đưa tôi qua tiểu bang Maryland hành hương núi Đúc Mẹ Lộ Đức, thăm trường Đại học Mountains St Mary’ University, nhà nguyện thánh Antoine. Đây là mảnh đất của Đúc Mẹ, một đại học mang tên của

Mẹ thật là điều xứng đáng và hợp lý. Tại đây, hang đá và tượng Đức Mẹ mô phỏng hoàn toàn giống như hang đá và tượng Đức Mẹ tại Lộ Đức (Pháp). Ở đây, giáo phận sở tại cũng dành một nơi xứng đáng để đặt bàn thờ và tượng Đức Mẹ La Vang. Khu kính viếng này do một gia đình người Việt Nam dâng cúng xây dựng. Cảnh trí tại đây rất yên tĩnh thơ mộng vì nằm ở lưng chừng sườn đồi và ẩn nấp dưới rừng cây thông và cây ôn đới với nhiều chim muông tự do vui hót líu lo chuyển cành. Đúng là một nơi lý tưởng để cầu nguyện, suy niệm và nâng tâm hồn lên cùng Chúa và tạm xa lánh cuộc sống bon chen xô bồ cơm cá gạo tiền nơi trần thế. Nhân sắp đến ngày lễ Sinh Nhật của Đức Mẹ, hai anh em chúng tôi cũng không quên vào thắp hai cây nến để cầu nguyện cho gia đình và anh em CSB khắp nơi.

Sau đó, chúng tôi đến Gettysburg, thành phố lịch sử của tiểu bang Pennsylvania. Thành phố này là nơi xưa kia đã diễn ra những trận đánh lớn kéo dài trong ba ngày, tức ngày 1, 2, 3 tháng bảy năm 1863 giữa quân đội Nam-Bắc trong cuộc nội chiến Hoa Kỳ. Chúng tôi đã cùng tham gia tour du lịch vòng quanh thành phố cổ này bằng xe buýt hai tầng trong gần hai tiếng đồng hồ ngang qua tất cả các địa điểm đáng ghi nhớ của ba ngày đẫm máu. Ấn tượng nhất có lẽ là Thung lũng Tử Thần (Valley of Death) nơi có hàng ngàn quân lính hai phe đã ngã gục. Rất tiếc một điều là chúng tôi chỉ nghe được lồm bồm tiếng

Mỹ, nên không thể hiểu các chi tiết trận đánh, mặc dù trên xe hai chúng tôi là những người giỏi tiếng Việt nhất. Tại Gettysburg có rất nhiều nhà cổ, nhiều viện bảo tàng lịch sử và nhiều cửa hàng bán đồ lưu niệm chuyên bán tất cả những hiện vật có liên quan đến tổng thống Abraham Lincoln và cuộc chiến giải phóng dân nô lệ da đen tại Hoa Kỳ, chẳng hạn như bưu thiếp, ảnh tượng, sách, đồng xu, bát đĩa, mô hình quân lính, súng ống và đủ thứ đồ dùng in hình tổng thống Abraham Lincoln, v.v.”

Tôi có thói quen khi đi du lịch đến nơi nào cũng đều mua một món quà lưu niệm. Vì vậy, hiện này tôi vẫn còn giữ lại được mô hình người lính miền Nam đang xách nước bằng nhựa màu tro và hình nhỏ quang cảnh Thung lũng tử thần in trên gỗ, hai món đồ lưu niệm này chú Sương không cho tôi trả tiền nhưng chú muốn thanh toán để tặng cho tôi. Tình bạn Sao Biển là thế đó. Vì đã từng đến thăm nơi này, nên chú giải thích cho tôi ý nghĩa các bức tượng của các tướng lãnh cưỡi ngựa, cũng như cách bố trí hàng rào gỗ quanh vị trí phòng thủ để chống lại kỵ binh địch. Ngoài ra chúng tôi còn đến thăm khu nghĩa trang chôn cất những người lính của cả hai bên chiến tuyến. Thật mênh mông. Để dành lại tự do cho những người da đen, thanh niên Hoa Kỳ của hai miền Bắc-Nam hy sinh quá nhiều. Trên đường về đến Rockville, chúng tôi còn đến thăm bà Di họ hơi xa của chú Sương, và cũng là

người cùng làng cùng xóm với tôi. Chúng tôi chia tay nhau vào lúc ba giờ chiều sau một ngày đi xa và thổ lộ biết bao nhiêu điều tâm sự của hai người bạn thân thiết. Chú chờ tôi về lại nhà chú C.72 và chia tay tạm biệt. Không ngờ đây là lần chia tay cuối cùng. Xin cảm ơn chú Sương một lần nữa.

Giờ đây Chúa đã gọi bạn về bên Chúa. Xin Chúa thương xót đón nhận linh hồn Gia cô bê vào Nước Chúa.